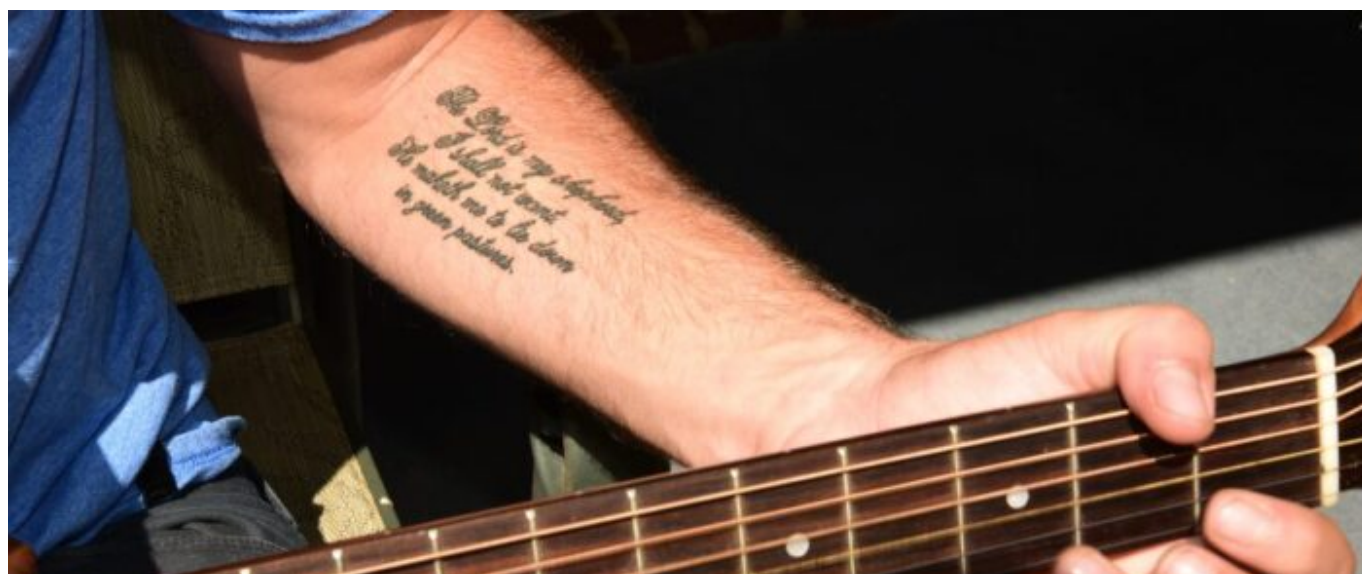

Svědectví: 121. Pověz mi o svém křesťanském tetování

Svědectví

Pověz mi o svém křesťanském tetování

V evangelikální subkultuře, v níž jsem vyrůstala, nás učili, abychom si kvůli skromnosti zakrývali většinu těla. Opakovaně mi říkali: „Tvé tělo je chrám.“

Takže si dokážete představit můj šok, když jsem jako náctiletá zjistila, že vedoucí bohoslužeb a zaměstnanci mého sboru mají tetování. Neměla jsem nic proti tetování, ale byla jsem zmatená. Při svém vyptávání jsem od těchto duchovních vedoucích víceméně pochopila, že člověk nemá na své tělo nijak upozorňovat, pokud to neumožňuje upozornit na jeho víru. Kříže na rameni a biblické verše na zápěstí jsou v pořádku, pokud odrážejí Kristova ducha. Křesťanské tetování se stále více stávalo módním, zejména mezi starší mládeží a mladými dospělými.

Přišlo mi poetické, že podobně jako Ježíš mohou jizvy na našich tělech vyprávět příběhy naší víry. Začala jsem tetování vnímat jako krásný nástroj k reflexi a evangelizaci. Počítala jsem s tím, že si jednoho dne vyberu verš nebo symbol své víry, který pro mě bude něco znamenat, a pak si ho nechám vytetovat.

Jak jsem dospívala a nakonec se od této evangelikální subkultury distancovala, začala jsem se setkávat s lidmi z podobného prostředí, kteří měli křesťanská tetování, jichž litovali nebo z nich měli přinejmenším komplikované pocity. Ukazovali na svá tetování a poznamenávali, že si je nechali udělat v době, kdy „hořeli pro Ježíše“, ale nyní je považují za „trapné“ nebo „kliše“. Někteří vyjádřili naději, že si tetování nakonec nechají zakrýt nebo odstranit.

Začala jsem mít podezření, že by to mohla být poměrně běžná zkušenost mezi rostoucím počtem Američanů, kteří milovali církev a pak ji opustili. Když jsem ke konci studia na vysoké škole vymýšlela nápady na vlastní tetování, žertovala jsem s rodinou a přáteli, že mi připadá bezpečnější nechat si vytetovat Harryho Pottera než křesťanské tetování: „Nevím jistě, jestli budu vždycky milovat Boha, ale vím, že vždycky budu milovat Harryho Pottera.“

„Přišlo mi poetické, že stejně jako Ježíš mohou jizvy na našich tělech vyprávět příběhy naší víry.“

Moje důvěra byla otřesena v červnu 2020, kdy J. K. Rowlingová, autorka a tvůrkyně série o Harrym Potterovi, zveřejnila na Twitteru řadu transobných výroků. V době, která od té chvíle uplynula, si za svými komentáři stála. Dlouholetí fanoušci vyjádřili silný pocit zklamání a dokonce zrady. Začala jsem narážet na novinové články a příspěvky na sociálních sítích, kde si lidé nechávají zakrýt nebo odstranit tetování Harryho Pottera. Už nechtěli být spojováni s ní nebo jejími hodnotami; naopak považovali neustálé připomínání jejího díla na svém těle za škodlivé pro sebe i pro ostatní.

Jako člověk, který se velmi zajímá o rostoucí oblast náboženských a duchovních traumat, jsem se začala zajímat o to, zda pro jedince s těmito zkušenostmi nejsou křesťanská tetování spouštěčem, stejně jako pro fanoušky Harryho Pottera ta jejich. Jak moje vlastní víra dozrávala a vyvíjela se, někdy se cítím nesvá nebo se cítím nepříjemně, když se objeví vzpomínky na mé minulé náboženské zážitky. Jaké by to bylo, kdybych se těmito připomínkám nemohla vyhnout? Co kdyby byly viditelnými znaky na mém těle, které by mohli vidět a interpretovat všichni ostatní? Jaké by to bylo, kdybych se podívala do zrcadla ve svém nejzranitelnějším a nejnahatějším stavu a stále viděla znamení spojená s komunitou, která mě učila, že jsem méněcenná?

V semináři jsem se rozhodla toto téma prozkoumat v rámci projektu Teopoetika. Teopoetika je obor a disciplína, která si cení potenciálu tvořivosti, estetiky a představitivosti k posílení teologické reflexe a inspiraci ke společenské transformaci. Můj projekt zkoumal tetování jako umělecké vyjádření, které odráží ztělesněné zkušenosti, hodnoty a přesvědčení jednotlivce. Dokazoval, že tetování a příběhy, které je obklopují, jsou cenným místem pro teologickou angažovanost a pastorační úvahy.

Začala jsem neformálním průzkumem na Googlu, ve kterém jsem vyzvala lidi, aby se podělili o příběhy svých křesťanských tetování. Obdržela jsem 20 odpovědí, z nichž některé byly velmi dojemné. Vybrala jsem čtyři, na které jsem se zaměřila ve svém projektu. Poté jsem sestavila malou sbírku teologických úvah vytvořených se záměrem zmírnit škodlivé účinky lítosti a odporu k tetování. Zjistila jsem, že je možné, aby věřící vedoucí, jako jsem já, pomohli jednotlivcům přerámcovat a nově si představit význam a/nebo teologii týkající se jejich tetování, aby sloužilo jako pravdivější odraz toho, kým tyto lidé jsou a v co věří.

Například jeden z mých účastníků měl vytetovanou větu „více než vítězové“ z listu Římanům 8,37. V tomto případě jsem se pokusila najít příklad, jak by se dalo říci, že je možné, aby si účastníci vytetovali větu „více než vítězové“. Když si toto tetování nechali vytetovat, věřili, že jsou účastníky vesmírného boje mezi dobrem a zlem. Byli připraveni být bojovníky za Krista a vydávat jeho slovo jako meč. Když však dospěli a opustili přísnou křesťanskou bublinu, v níž strávili většinu života, poznali, že okolní svět nepotřebuje vítězit – že potřebuje soucit.

„Na znovuzískání svého těla a svého příběhu je něco posilujícího.“

Co tedy pro tuto osobu nyní znamená věta „více než vítězové“? Znamená to, že jsou schopni více než jen násilí. Ve skutečnosti jsou schopni něčeho lepšího. Jsou schopni pečovat o tento zraněný svět s něžnou láskou a milostí.

Tento projekt mě naučil, že na znovuzískání svého těla a svého příběhu je něco posilujícího. Přesvědčení nebo hříchy druhých nás nemusí připravit o smysl života a radost. Místo toho je můžeme objevit sami a cestou provádět změny.

Navzdory svým vlastním bojům s církví stále nacházím radost v křesťanském společenství. A navzdory pádu J. K. Rowlingové z milosti stále nacházím útěchu při opětovném čtení série o Harrym Potterovi. Tyto zkušenosti formovaly to, kým jsem, a je mou odpovědností rozlišit, které části byly užitečné a které škodlivé. Co si vezmu s sebou a co nechám za sebou?

Možná je v lásce a oddanosti, kterou v určitém okamžiku cítíme tak silně, že se jí rozhodneme zcela odevzdat a věříme, že musí trvat navždy, určitá nevinnost či naivita. Možná je v tom i jistá míra zoufalství. Je něco smutného, ale zároveň krásného na osmnáctiletém vedoucím mládeže, kterému se život natolik vymkne z rukou, že si nechá vytetovat slovo „pokoj“ vedle kříže, aniž by si uvědomil, jaká je v tom ironie, a teprve později se dozví, že pokoj nenajde v kostele, ale na poušti, kde bude prohledávat hory a údolí, než najde pravý domov ve společnosti ostatních, kteří byli pronásledováni ve jménu Krista, ale ne Kristem.

Věřím, že právě tyto části nás samých bychom měli přijmout, ne je skrývat. I když máme při zpětném pohledu pocit, že naše minulé já bylo příliš snadno oklamatelné nebo pošetilé – příliš rychle důvěřovalo a věřilo – není nic ostudného ani trapného na tom, když si přiznáme, do jaké míry jsme byli kdysi ochotni odevzdat se šanci na lásku, víru a sounáležitost.

Život je neustálé hledání těchto věcí. Někdy je nacházíme na nesprávných místech, a to je v pořádku. Měníme se a jdeme kupředu a naše těla se mění a jdou kupředu s námi a vyprávějí příběhy o tom, kde jsme byli a kam jdeme.

Madison Boboltz

[Baptist News Global](#)

Madison Boboltz

Madison Boboltzová vystudovala *Hardin-Simmons University* v Abilene v Texasu. Tam studovala náboženství na *Logsdon School of Theology*. V současné době Madison navštěvuje seminář na Teologické fakultě *Bostonské univerzity* a je certifikovanou kandidátkou na ordinovanou službu v *United Methodist Church*. Plánuje se vrátit do středního Texasu, aby zde získala ordinaci a zahájila kazatelskou službu.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)